

Arrest

nr. 297 220 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. POELMAN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN, in het bijzijn van de voogd en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 februari 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 22 februari 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 26 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Bar Kalay in de regio Zerani behorend tot het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman. U bent ongeschoold en uw moeder gaf u thuis koranlessen. Uw oudere broer, M. N., werd toen u nog jong was gedood door uw oom M. R. die hem wou rekruteren bij de taliban. Uw andere broer, O., N. (OV nr.[...]), woont sinds 2019 in België en ontving hier de subsidiaire beschermingsstatus. Samen met uw zus en ouders woonde u in Bar Kalay.

Op een nacht kwamen talibanleden naar uw huis en plaatsten ze u geblinddoekt in een auto. U reisde vervolgens ongeveer twee uur en kwam dan aan in de bergen, waar de taliban u naar een grot brachten. U bleef ongeveer twee à drie weken in die grot en tijdens die periode moest u altijd afwassen en kreeg u een wapenopleiding. De taliban gaven u informatie over wapens en zeiden u dat het leger bestond uit ongelovigen zodat u hen moest vermoorden. De taliban gaven u les en u moest vijf keer per dag bidden. U miste uw moeder en vroeg regelmatig om naar huis te mogen gaan, doch de taliban weigerden dit. Op een dag sloeg een talibanlid u met een ijzer op het hoofd, waarna ze een bandage rond uw hoofd deden en beloofden u naar huis te zullen brengen, hetgeen echter niet gebeurde.

Op een bepaald moment viel het leger evenwel die plaats aan en slaagde u er samen met de andere jongens in om weg te lopen. Jullie wandelden ongeveer twee uur en kwamen nadien aan in een dorp, waar één persoon u benaderde. U dacht dat hij een lid van de taliban was en vertrouwde hem niet, maar de persoon zei u dat hij het huis van uw vader destijds had gebouwd en bracht u naar zijn huis. Van daaruit bracht hij u per motorfiets naar uw eigen huis en overhandigde u aan uw vader. Vervolgens verstopte uw moeder u enkele weken in huis en vertelde aan niemand dat u teruggekomen was. Uw ouders brachten u medicatie en u bleef altijd in uw kamer. Intussen regelden ze uw reis. Na twee weken verliet u uiteindelijk het land.

U vertrok in februari 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije (waar u vijf maanden verbleef), Bulgarije (waar u ook vijf maanden was), Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Uw vingerafdrukken werden in Oostenrijk genomen maar u diende geen verzoek om internationale bescherming in omdat u wou doorreizen naar België. U kwam tot slot in België aan op 22 februari 2022. Op 24 februari 2022 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u weigerde om hen te vervoegen. Daarnaast vreest u tevens uw paternale oom omdat hij lid was van de taliban en in het verleden uw broer heeft vermoord.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: twee foto's van littekens op uw hoofd en een Belgische verblijfstitel van uw broer N..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Uit de opmerkingen van uw voogd blijkt voorts dat u elf jaar oud was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan en u een moeilijke start kende in België. U bent daarom op time-out geweest in het Oranjestraat in Leuven en sindsdien bent u rustiger, aldus uw voogd, maar heeft u het nog steeds moeilijk om zich te concentreren en zaken in uw hoofd te structureren (CGVS, p. 5). Evenwel blijkt niet dat u door deze problemen niet volwaardig kon deelnemen aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u daar nood aan zou hebben en er werden uiteindelijk twee pauzes ingelast (CGVS, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk meegedeeld dat u op ieder moment het interview mocht onderbreken indien iets niet duidelijk was voor u (CGVS, p. 2, 3). Er werd u verder een aantal keren gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (CGVS, p. 10, 15). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt verder dat u in de mogelijkheid was concrete antwoorden te geven en dat bepaalde vragen die u niet begreep opnieuw gesteld werden gesteld. Daarnaast werd u aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle gestelde vragen en de tolk goed had begrepen, hetgeen u bevestigde (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde om de door u beleefde gebeurtenissen op een consistente wijze naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat er een opvallende discrepantie is vastgesteld tussen uw verklaringen voor DVZ en deze voor het CGVS. U haalde immers op het CGVS aan dat u op een nacht door de taliban geblinddoekt in een wagen werd gestopt, waarna u naar een grot in de bergen werd gebracht waar u gedurende drie weken opleiding kreeg (CGVS, p. 4, 10). U verklaarde dat **de personen van de taliban bedekte gezichten hadden en u hen niet kon zien, noch kon tellen** (CGVS, p. 11). U stelde tevens dat u op een dag door **een talibanlid** met een ijzer op het voorhoofd werd geslagen (CGVS, p. 10). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u evenwel dat het **uw oom M. R.** was die u meermaals probeerde te overtuigen om de taliban te vervoegen, waarna hij u op een dag geblinddoekt meenam naar een onbekende plaats en u gedurende een maand vasthield en opleiding gaf (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaarde tegenover DVZ tevens dat **uw oom** uw voorhoofd had verbrand. Ook bij uw aankomst als minderjarige stelde u dat **uw oom** u had geslagen waardoor u een litteken heeft aan uw voorhoofd (zie Minderjarigenfiche, p. 4). Als verklaring voor dit verschil stelde u ten aanzien van het CGVS dat u door andere Afghanen in het centrum geadviseerd was om valse informatie te geven waardoor u uw eigen verhaal niet had verteld (CGVS, p. 4).

De vaststelling dat u tijdens de duur van uw asielprocedure inconsistente verklaringen aflegde omtrent de rol van uw paternale oom in uw asielaanvraag, doet evenwel reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gezien het hier gaat om een essentieel element uit uw asielaanvraag, kan er namelijk van uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt. Bovendien is het opvallend dat u slechts één element uit uw eerdere verklaringen aanpast op het CGVS, namelijk het gegeven dat niet uw oom was maar andere talibanleden die u hadden ontvoerd voor rekrutering, terwijl volgens u "alle informatie die u eerder gaf verkeerd was" (CGVS, p. 3, 4). Indien u werkelijk niet op de hoogte was over wie van de taliban u ontvoerd en geslagen had, kan men verwachten dat u dit dan ook zo aangeeft tijdens uw eerdere interviews, quod non.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op de asielmotieven die ook door uw broer O., N. (OV nr. [...]) werden aangehaald. Zo gaf u net als uw broer aan dat uw paternale oom lid was van de taliban en in het verleden uw oudere broer M. N. had vermoord (CGVS, p. 7, 17). N. verliet uiteindelijk het land omdat uw ouders vreesden dat de taliban hem zouden meenemen en doden, net zoals de paternale oom eerder had gedaan met jullie andere broer. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in het dossier van uw broer op 24 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS, gezien er geen geloof werd gehecht aan uw broers problemen met de taliban. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt: "Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat je wordt gezocht door de taliban om voor hen te gaan strijden en door hen gedood zou worden omdat je wegliep. Zo heb je zelf nooit enige bedreiging ontvangen of werd je niet benaderd door iemand met deze vraag (CGVS, p. 23). **Jouw ouders dachten dat je een risico liep omdat jouw broer zou zijn meegenomen door de taliban en door hen zou zijn gedood (CGVS, p. 22). Echter kan ook hier weinig geloof aan gehecht worden.** Zo zou jouw broer meegenomen zijn door jouw oom die werkzaam was voor de taliban (CGVS, p. 18). Je kan echter niks zeggen over jouw oom als talib (CGVS, p. 20). Je weet niet sinds wanneer hij bij de taliban zit (CGVS, p. 20), waar hij werkzaam was als talib (CGVS, p. 20), voor wie hij werkte of bij welke groep hij aangesloten was (CGVS, p. 20). Je kan evenmin zeggen of zijn eigen zonen aangesloten zijn bij de taliban (CGVS, p. 24). Het lijkt alsof jullie, voordat jouw broer werd meegenomen, niet eens wisten dat jouw oom bij de taliban was. Voor het incident met jouw broer kwam jouw oom vaak naar jullie huis maar hij sprak nooit over de taliban met jullie (CGVS, p. 20). Hij vroeg ook nooit aan jou om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 23). Je stelt dat hij jouw broer en andere jongens uit het dorp overtuigde jihad te doen. Hoe dit juist in zijn werk ging kan je niet zeggen (CGVS, p. 19, 23). Hij sprak andere jongens aan en zat met hen samen is de beperkte uitleg. Je kan evenmin zeggen of er nog andere jongens werden meegenomen of dat er jongens vrijwillig naar de taliban gingen (CGVS, p. 19). Wanneer jouw oom begonnen is met jouw broer te benaderen weet je ook niet (CGVS, p. 21). Je weet niet hoe (CGVS, p. 24) of wanneer jouw broer werd meegenomen, zelf niet ongeveer (CGVS, p. 21), naar waar hij werd meegenomen of wat hij moest doen de keren toen hij werd meegenomen. Jouw broer heeft hier nooit iets over gezegd en je hebt de informatie enkel via jouw mama gekregen (CGVS, p. 19). Waarom jouw broer plots gedood werd door de taliban kan je evenmin zeggen (CGVS, p. 21, 22). Jouw oom zou ook nooit iets tegen jou of jouw familie hebben gezegd over de dood van jouw broer (CGVS, p. 22). Het CGVS kan aannemen dat je op het moment van de gebeurtenissen nog jong was en niet direct van alle details op de hoogte werd gesteld. Maar aangezien je het land diende te verlaten om ergens internationale bescherming te gaan zoeken kan men wel aannemen dat je intussentijd verdere informatie hebt gekregen. Echter blijf je hierover in gebreke. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw relaas. [...]

Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Je denkt dat je familieleden veel problemen moeten hebben (CGVS, p. 23).

Toen je met jouw ouders sprak in Servië en Oostenrijk zouden ze niet op deze vraag hebben willen antwoorden (CGVS, p. 23). Het is opmerkelijk dat jouw familie informatie zou achterhouden om je niet ongerust te maken en dat ze je niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van de taliban of jouw oom (CGVS, p. 23). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie je uit bezorgdheid niet zou inlichten, is trouwens niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 18, 22). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze je inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Dit blijkt hier niet het geval, wat de geloofwaardigheid van je asielmotieven verder ondermijnt.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van uw oom en de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. [...]

Je legt geen documenten neer ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming. De documenten van de dienst Tracing van het Rode Kruis tonen aan dat je in de procedure 'tracing' zit maar tonen geenszins jouw problemen met jouw oom of de taliban aan."

Aldus kan aan de oorsprong van uw problemen met de taliban, zijnde uw bewering dat uw paternale oom destijds uw broer vermoordde, geen geloof worden gehecht.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde om uw beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken. In navolging van uw broer N. verklaarde u dat uw paternale oom lid was van de taliban, doch ook u wist niets te vertellen over zijn rol als talib (CGVS, p. 7). U stelde dat u geen informatie heeft over zijn taken binnen de taliban, dat u toen nog klein was en altijd graag speelde (CGVS, p. 7, 16). Deze uiterst beperkte verklaringen bieden evenwel geen zicht op het profiel van uw oom als lid van de taliban. Ook op vragen omtrent zijn persoonlijk leven kon u geen duidelijk antwoord geven. Op de vraag of uw oom kinderen heeft, antwoordde u evenmin dit te weten omdat u nooit dergelijke vragen stelde over iemands kinderen of eigendom (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd of u weet of u neven had, herhaalde u dit niet te weten en zei dat uw oom in Kuz Kalay woonde en jullie in Bar Kalay (CGVS, p. 16). Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over uw ooms banden met de taliban indien hij er effectief toe behoorde. Het CGVS kan aannemen dat u op het moment van de gebeurtenissen nog jong was en u niet meteen van alle details op de hoogte werd gesteld. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dat u heeft nagelaten hebt dit te doen, hoewel u zich intussen ruim een jaar samen met uw broer in België bevindt en u nog via uw broer contact hebt met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 3, 17), valt moeilijk aan te nemen.

Ook uw verklaringen omtrent uw beweerde ontvoering door de taliban en de daaropvolgende gebeurtenissen zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde dat de taliban om middernacht naar uw huis kwamen en u in een auto staken (CGVS, p. 10). Gevraagd op welke manier ze in uw huis binnenkwamen, stelde u dat u aan het slapen was en u niets kon zien tijdens uw slaap (CGVS, p. 11). U kon evenmin vertellen hoeveel mensen er naar uw huis kwamen en stelde dat ze bedekte gezichten hadden zodat hen niet kon zien (CGVS, p. 11). U verklaarde dat er op die plek ongeveer 25 à 30 andere jongens waren, van wie u er drie bij naam kon noemen (CGVS, p. 12). U stelde dat u hen niet persoonlijk kende en u hen nooit vroeg waarom ze naar daar werden gebracht of van waar ze kwamen (CGVS, p. 12). Indien u gedurende twee weken opgesloten was met deze jongens en u allemaal samen onder één deken sliep (CGVS, p. 13), is het evenwel opvallend dat u niet meer informatie kan geven over hen. U stelde verder dat u les kreeg over wapens, vijf keer per dag moest bidden en de afwas moest doen (CGVS, p. 10). U gaf aan dat de taliban een pistool brachten en toonden hoe u dit moest laden en "naar achter trekken" (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel kogels er in zo'n magazijn zaten, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 13). Bijkomend gevraagd welke type wapens dat waren, zei u vaagweg dat het om "grote wapens, kleine wapens en pistolen" ging (CGVS, p. 13). U stelde verder dat de taliban zeiden dat jihad verplicht is en dat als jullie ooit naar een grote moskee met veel mensen zouden gaan jullie zichzelf zouden moeten opblazen (CGVS, p. 12, 13). Evenwel lijkt het weinig productief om nog niet of nauwelijks geïndoctrineerde rekruten vrijwel direct op de mogelijkheid van een zelfmoordaanslag te wijzen. Voor het plegen van een zelfmoordaanslag is immers een aanzienlijke portie overtuiging en toewijding nodig. Het vrijwel onmiddellijk onder de aandacht brengen dat van jullie een zelfmoordaanslag verwacht wordt lijkt dan ook eerder contraproductief voor het indoctrinatieproces. Op de vraag waarom de taliban u precies hadden uitgekozen voor die opdrachten, antwoordde u dit niet te weten en stelde u dat de taliban daar gewoon zaten en jullie nooit iets durfden zeggen uit schrik dat ze u zouden slaan (CGVS, p. 14). Dat de taliban u als zoon uit een niet-talibangezinde familie plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdrachten te leren uitvoeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 9). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Overigens dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze

voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U gevraagd of de dorpsouderen u ooit vroegen om de taliban te vervoegen, antwoordde u dat u altijd aan de voorkant van uw huis bleef en uw moeder u nooit toeliet om elders te gaan of met iemand anders te spreken (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Voorts houden ook uw verklaringen omtrent uw ontsnapping na de beweerde inval van het leger weinig steek. U stelde dat op een bepaald moment iedereen zei dat er een inval was en jullie moesten weglopen (CGVS, p. 14). Gevraagd waar u zich bevond op het moment van de aanval, antwoordde u dat u aan het lopen was en die plaats niet kan beschrijven (CGVS, p. 14). Bijkomend gevraagd om eens te beschrijven wat u allemaal hoorde en zag tijdens die aanval, reageerde u vaagweg dat iedereen wegliep in verschillende richtingen (CGVS, p. 14). Op de vraag hoe de taliban reageerden op die inval, antwoordde u nietszeggend dat jullie waren weggelopen en u daar niet stond om de taliban te vragen wat ze deden (CGVS, p. 15). U kon verder de namen niet geven van de andere jongens die samen met u wegliepen (CGVS, p. 15). Evenmin wist u te vertellen wat er met die andere jongens gebeurde nadat u in het dorp was aangekomen (CGVS, p. 15). Deze beperkte verklaringen doen echter verder twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde gebeurtenissen. Uw bewering dat u na uw ontsnapping twee weken in uw eigen huis verbleef mag eveneens sterk verbazen, temeer de taliban u eerder uit uw huis waren komen meenemen (CGVS, p. 10, 11). U verklaarde in dit verband dat uw ouders aan niemand vertelden dat u terug was gekomen en u altijd in uw kamer bleef (CGVS, p. 16). Tijdens die twee weken, zo stelde u, gebeurde er niets anders, behalve dat u uw medicatie moest nemen (CGVS, p. 17). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen om u voor jihad in te zetten is het evenwel weinig ernstig dat ze u wekenlang thuis met rust zouden laten, temeer ze u wisten wonen. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden.

Tot slot zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek bijzonder oppervlakkig. U stelde dat de taliban na uw vertrek een paar keren langskwamen in uw huis op zoek naar u en tegen uw familie zeiden dat zij u ergens hadden verstoep (CGVS, p. 17). U kon evenwel niet meedelen hoe vaak de taliban in totaal naar uw huis zijn teruggekomen sinds uw vertrek (CGVS, p. 17). Evenmin wist u te vertellen of uw familie nog problemen heeft gehad met uw oom (CGVS, p. 17). Indien uw moeder u via uw broer op de hoogte bracht van de verdere situatie na uw vertrek en afwikkeling van uw problemen, mag evenwel verwacht worden dat u preciezere informatie zou verlangen en verkrijgen, aangezien u zich op deze problemen baseert om internationale bescherming aan te vragen. Uw vaagheid desbetreffende de problemen na uw vertrek ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Wat de door u neergelegde foto's van het litteken op uw voorhoofd betreft, dient te worden opgemerkt dat foto's niets aantonen inzake de oorzaak van de opgelopen littekens, zodat hieruit geen bewijs kan worden afgeleid van uw vrees voor vervolging. Het Belgische identiteitsdocument van uw broer heeft verder geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Uw voogd sprak tijdens het persoonlijk onderhoud over een opname in het Oranjestad in Leuven vanwege uw problematische start in België (CGVS, p. 5), doch in tegenstelling tot wat werd gevraagd werden hieromtrent geen documenten aan het CGVS overgemaakt. Evenmin werden medische attesten toegevoegd aangaande het litteken op uw voorhoofd (CGVS, p. 19). U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Hoewel kan aangenomen worden dat u jong was bij vertrek uit Afghanistan, moet daarenboven worden vastgesteld dat u koranlessen kreeg van uw moeder in Afghanistan en naar eigen zeggen "de koran van buiten kent" (CGVS, p. 8). U stelde verder dat u hier in België bidt in het centrum en soms in de vakantie een moskee bezoekt (CGVS, 6, 7). Daarnaast verklaarde u dat u via uw broer nog contact heeft met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 3, 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij vestigt vooreerst de aandacht op een aantal documenten opdat ze door de Raad in rekening kunnen gebracht worden bij de interpretatie van de verklaringen van de minderjarige verzoeker, met name: "1. Medisch attest en foto's aangaande de littekens op zijn hoofd. Dit document werd door verzoeker neergelegd bij zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ op 18/05/2022 maar is blijkbaar zoek geraakt in zijn administratief dossier. (Bijlage 5); 2. Attesten van verblijf in het Oranjestad in Heule en HEJMO-SOS Kinderdorpen in Leuven vanwege een problematische start in België. Verzoeker heeft geprobeerd die documenten te verkrijgen na zijn onderhoud bij het CGVS maar dit werd hem geweigerd. Na aandringen van zijn voogd en raadsman is het uiteindelijk toch gelukt. (Bijlage 6); 3. Schoolrapport 2022-2023 OKAN klas KTA Brugge. (Bijlage 7); 4. Handelingsplan psychologische begeleiding door HerKern VZW DePatio. (Bijlage 8); 5. Psychologisch attest. Verzoeker heeft ook geprobeerd dit attest te bekomen maar dit bleek onmogelijk wegens het verlof van de psycholoog. Zal later bezorgd worden." Hij wijst erop dat om diverse redenen het CGVS geen rekening kon houden met deze documenten en hoopt dat de Raad dat wel zal doen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de beslissing van het CGVS steunt op foute of op zijn minst gebrekkige interpretatie van de gegevens en de antwoorden van verzoeker door het CGVS. Hij meent dat het CGVS in zijn taak tekort geschoten is door geen of onvoldoende rekening te houden met verzoekers minderjarigheid ten tijde van de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn onderhoud bij de DVZ. Hij was ten tijde van de gebeurtenissen 11 jaar oud, van het interview bij de DVZ 12 jaar oud en van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS 13 jaar oud, zo betoogt verzoeker en het CGVS heeft vaak zonder enige grond en bijzonder eenzijdig de verklaringen van verzoeker meermaals verkeerd geïnterpreteerd, onvoldoende rekening gehouden met de problematiek van teruggekeerde jongeren die lang in het Westen verbleven hebben, een totaal foute inschatting gemaakt van de algemene socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername en van de impact van de gewijzigde situatie op de nood aan bescherming. Verzoeker gaat vervolgens dieper in op deze punten.

Met betrekking tot zijn zeer jonge leeftijd verwijst verzoeker naar een bijdrage van J.-F. Hayez, "*Les mineurs dans la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers*" in het Handboek "*10 ans du Conseil du Contentieux des Etrangers: une protection juridique efficace*". Hij meent dat de beslissing van het CGVS in strijd is met de daarin uiteengezette beginselen van het UNHCR inzake de geloofwaardigheid van verklaringen afgelegd in het kader van een verzoek om internationale bescherming door een niet-begeleide minderjarige. Inzake de onjuiste en inadequate interpretaties door het CGVS gaat verzoeker eerst in op de vastgestelde discrepanties tussen verklaringen bij het CGVS en de DVZ. Hij betwist deze vaststellingen niet maar wijst erop dat hij bij zijn interview bij het CGVS wel een verklaring heeft gegeven (notities PO, p. 3 en 4) en dat de voogd van verzoeker ook een verklaring heeft gegeven voor de foute verklaringen van haar pupil. Verzoeker verbaast er zich over dat het CGVS deze fout van verzoeker als eerste punt aangrijpt om de perceptie te scheppen dat ook zijn andere verklaringen geloofwaardigheid missen. Wat betreft de asielmotieven die dezelfde zijn als deze die werden aangevoerd door zijn broer O.N., wijst verzoeker erop dat zijn broer bij het onderzoek van zijn asielaanvraag geen contact kon leggen met zijn ouders en hen dus ook niet om documenten kon vragen over de problemen die veroorzaakt werden door zijn oom die talib is. Hij wijst er ook op dat het CGVS niet heeft kunnen aantonen dat de verklaringen van verzoeker discrepanties vertonen met de verklaringen van zijn broer N. wat de rol van hun oom talib betreft.

Wat betreft de informatie over de oom talib stelt verzoeker enkel te weten dat hij de oudste broer van zijn vader is die clanoverste is van de familie in de regio en zijn greep op de familie versterkt door zijn lidmaatschap van de taliban. Verzoeker begrijpt niet waarom het CGVS meent dat hij alle informatie zou kunnen verstrekken m.b.t. de dood van zijn oudere broer M. en de rol van zijn oom daarin. Hij wijst in dit verband op het feit dat hij nog geen acht jaar was op het ogenblik van de dood van M. dat elk contact tussen zijn eigen gezin en dat van zijn oom werd gemeden na de dood van M., dat de gezinnen in afzonderlijke dorpen wonen die worden gescheiden door een meer en dat zijn beide ouders van de dood van M. een taboe onderwerp hebben gemaakt omdat ze zelf bang zijn van de oom en zij de haat tegen de oom bij de kinderen niet wilden aanwakkeren omdat ze vreesden dat zij zich zouden verplicht voelen later eerwraak te nemen.

Inzake de ontvoering door de taliban en de daaropvolgende gebeurtenissen, meent verzoeker dat het CGVS zich bezondigt aan een totale miskennis van verzoekers jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten en blijk geeft van een totaal gebrek aan inlevingsvermogen. Hij geeft daarop een aantal voorbeelden van de vooringenomenheid van het CGVS. Zo begrijpt verzoeker niet waarom het CGVS niet inziet dat een jongen van 10-11 jaar na middernacht in bed ligt en slaapt en dus niet kan vertellen hoe de taliban het huis binnen kwamen. Het CGVS verwijt verder aan verzoeker dat hij niet kan vertellen hoeveel mensen er naar zijn huis kwamen maar verzoeker begrijpt niet dat het CGVS zich niet kan inleven in een dramatische gebeurtenis voor een 11-jarige zoals een nachtelijke inval van gemaskerde mannen die hem ontvoeren naar een talibankamp. Hij stelt dat hij na de bestreden beslissing aan zijn voogd heeft verteld dat zijn vader zich verzet heeft en door de taliban op de grond in bedwang werd gehouden en dat zijn moeder aan het smeken was om haar zoontje niet mee te nemen en vraagt zich af of het CGVS echt denkt dat een kind van nog geen 11 jaar dan oog heeft voor het aantal talibanstrijders dat het huis binnenviel. Met betrekking tot de andere jongens in het talibankamp betoogt verzoeker dat indien het CGVS had doorgevraagd, hij hen verteld zou hebben dat de jongens in groepjes opgedeeld werden, dat hij slechts minimale contacten had met andere gevangenen jongeren maar wel veel contact had met de jongens uit zijn groep met wie hij opdrachten moest uitvoeren en onder een deken sliep. Hij heeft ook de namen van drie jongens gegeven. Verder betwist verzoeker de stelling van het CGVS inzake zelfmoordaanslagen en stelt dat uit onderzoeksrapporten blijkt dat de voorbereiding van een persoon die een zelfmoordaanslag moet plegen vaak een lang proces is dat op zeer jonge leeftijd start omdat de brainwashing en indoctrinatie van de "*zelfmoordpleger*" dan net het meeste kans op succes heeft. Wat betreft de argumenten van het CGVS inzake de onwaarschijnlijkheid van de rekrutering wijst verzoeker erop dat het gebruik van de term zelden bewijst dat het wel voorkomt in Afghanistan; dat tal van voorbeelden bestaan van gedwongen rekrutering bij families waarvan de vaders of broers bij het leger of

politie gediend hebben waarbij als test van loyaliteit wordt geëist dat kinderen of broers zich bij hen voegen; dat de gedwongen rekrutering van verzoeker het initiatief was van zijn oom-clanleider van O. die hiermee zijn standing binnen de taliban machtsstructuren kon versterken en dat de oom nog een persoonlijke reden had om hem op jonge leeftijd in te lijven omdat hij zo niet hoefde te vrezen voor eerwraak omwille van de dood van zijn broer M..

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn ontsnapping uit het kamp en wat daarna gebeurde stelt verzoeker dat het CGVS andermaal blijkt geeft van een beperkt inlevingsvermogen en foute conclusies en stelt dat hij niet de tijd had om te observeren waar hij passeerde toen hij ontsnapte, dat hij niets hoorde op het moment dat hij vertrok uit het kamp omdat het leger begon te schieten, hij enkel de namen kende van de jongens die met hem in dezelfde groep zaten en hij zich verborg bij zijn ouders zonder ooit het huis te verlaten zodat het evident is dat hij niet wist wat er met de medevluchters gebeurde. Verder wijst verzoeker erop dat hij zich twee weken verborgen hield bij zijn ouders en niet wekenlang zoals het CGVS stelt, en dat er in die periode geen risico was dat de taliban naar zijn dorp zouden terugkeren aangezien zij hun kamp hadden verlaten en zich hadden teruggetrokken in een gebied waar het Afghaanse leger hen niet kon vatten. Het CGVS kan volgens verzoeker verondersteld worden dat in die periode constant sprake was van een kat en muisspel tussen de taliban en het Afghaanse leger.

Wat tenslotte zijn verklaringen over de gebeurtenissen na het vertrek uit Afghanistan betreft, wijst verzoeker erop dat hij totaal afhankelijk is van de informatie die zijn ouders hem willen geven, dat zij hem ook niet willen belasten met hun problemen en dat zij hem niet meer hebben gezegd dan dat de taliban zijn komen informeren naar hem.

Verzoeker stelt verder met betrekking tot de problematiek van terugkerende verwesterde jongeren dat hij de stelling van het CGVS dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen betwist en citeert de in de nota van Vluchtelingenwerk geciteerde EUAA *Guidance Afghanistan* inzake *"Individuals perceived as Westernised"*. Hij wijst in dit verband ook op het feit dat hij afkomstig is uit een regio waar ISKP sterk staat en op het arrest nr. 288 973 van de Raad van 31 maart 2023 waarin de Raad van oordeel is bij jonge vluchtelingen wel degelijk de kans op serieuze problemen bestaat in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban en wijst er vooreerst op, onder verwijzing naar de Nansen Note 2-22, een artikel van Knack van 15 maart 2022 (bijlage 11), een artikel in de *The New Humanitarian* van 11 augustus 2022 en een podcast op de VRT NWS website dat de beslissing van het CGVS niet is gebaseerd op informatie die relevant, up-to-date, accuraat en betrouwbaar en gebalanceerd is met betrekking tot het profiel van een Afghaanse niet-begeleide minderjarige verzoeker en de situatie in de regio van herkomst. Verzoeker stelt, samen met de VZW Nansen van oordeel te zijn dat Afghaanse vluchtelingen na de machtsovername in Afghanistan nood hebben aan meer internationale bescherming en niet minder en dus recht heeft op internationale bescherming omdat hij tot een risicogroep, geïdentificeerd door UNHCR en het EUAA behoort. Hij citeert hiervoor uit de Nansen Note (bijlage 14, p. 37). Verzoeker stelt dat het CGVS heeft nagelaten om rekening te houden met zijn risicoprofiel, zijn problematiek in Afghanistan zorgvuldig te onderzoeken aangezien hij afkomstig is van Laghman wat een onveilige regio is en bovendien gekend staat als een regio waar Daesh bijzonder sterk vertegenwoordigd is en blijkt heeft gegeven van een grote mate van vooringenomenheid. Verzoeker besluit het eerste middel door te stellen dat het in de huidige sociaal-economische situatie onverantwoord is om verzoeker terug te sturen.

Hij zet uiteen dat het CGVS niet is ingegaan op wat de Raad heeft gevraagd in zijn arrest van 31 maart 2022 en betoogt, onder verwijzing naar de geïnventariseerde landeninformatie dat de huidige socio-economische situatie moet toegeschreven worden aan het gedrag van de huidige talibanregering, onder meer omdat de schendingen van mensenrechten en vrouwenrechten ertoe heeft geleid dat de buitenlandse hulp aan Afghanistan nog niet het vroegere niveau heeft bereikt en omdat de Verenigde Naties de taliban verantwoordelijk achten en bijkomende sancties overwegen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij meent dat de beslissing van het CGVS haaks staat op het Handvest dat in artikel 24, lid 2 stipuleert dat bij elke handeling betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging dient te vormen bij elke beslissing van een overheidsinstelling. Hij vreest in een gevaarlijk situatie te behandelen als het CGVS enerzijds weigert bescherming te verlenen en de Staatssecretaris anderzijds besluit hem niet terug te sturen naar Afghanistan in toepassing van het Kinderrechtenverdrag. Hij wijst hierbij op een verontrustende evolutie die is beschreven in *De Morgen* (bijlage 17) dat hij zonder enig verblijfsstatuut dreigt de weg op te gaan die vele jonge Afghanen hem zijn voorgedaan, met name prostitutie om te kunnen overleven. Verzoeker betoogt dat door geen onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie voor verzoeker en bij terugkeer naar

Afghanistan en bij verblijf in België zonder statuut, het CGVS overduidelijk nagelaten heeft gevolg te geven aan de verplichting vervat in artikel 24, lid 2 van het Handvest.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM. Hij verwijst daarbij naar hetgeen reeds werd uiteengezet en voegt in bijlage het Country Report van Amnesty International voor het jaar 2022 toe waar verslag wordt uitgebracht over de zware en aanhoudende schendingen van de mensenrechten.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij meent dat de beslissing onvoldoende steunt op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen en verwijst hierbij opnieuw naar de Nota van Nansen (bijlage 10, p. 21).

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming te willen toekennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt volgende inventaris van de bijlagen toe aan zijn verzoekschrift:

1. Beslissing CGVS;
2. kennisgeving beslissing CGVS;
3. Aanstelling BJB;
4. Aanwijzing voorgd;
5. Medisch attest littekens;
6. Attesten verblijf in Oranjehuis en SOS Kinderdorpen;
7. Schoolrapport OKAN klas;
8. Handelingsplan psychologische begeleiding;
9. Nota Vluchtelingenwerk: *"Humanitarian situation in Afghanistan"*;
10. Nota Nansen: *"Het gebruik van beleidsrichtlijn van het UNHCR en het Europees Asiel Agentschap in Afghaanse dossiers"*;
11. Knack: *"VN : 23 miljoen mensen lijden acuut honger in Afghanistan"*;
12. The New Humanitarian: *"Afghanistan : 38 million people are suffering because a few hundred are in power"* ;
13. VRT NEWS Vranckx: *"Armoede op hoi, kind verkopen om rond te können"*;
14. Nansen Note 3.22: *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*;
15. New Humanitarian, *"One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution"* ;
16. Foreign Policy, *"The United Nations Can Hold the Taliban Accountable"* ;
17. De Morgen, *"Tot honderden minderjarige Afghaanse jongens in Belgische prostitutie gedwongen"*;
18. Amnesty International, *"Afghanistan : Taliban's suffocating crackdown"*;
19. Vier voor eensluidende verklaarde afschriften.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 20 oktober 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022; (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif,

and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 10 oktober 2023 neer waarbij een brief van Klinisch Orthopedagoog en psychotherapeut I.R. aan het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 september 2023 wordt meegedeeld.

Verzoeker legt een tweede aanvullende nota neer ter terechtzitting waarbij een aantal niet vertaalde documenten en een getuigenis van een OKAN-leerkracht van 2 oktober 2023.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 24 februari 2022, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 12, 5 jaar oud te zijn. De Raad stelt vast dat zijn Afghaanse nationaliteit en verklaarde identiteit niet betwist worden. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Bar Kalay in het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat hij er woonde tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat geen twijfel werd geuit over de door verzoeker verklaarde minderjarigheid en dat op 14 maart 2022 door de Dienst Voogdij een voogd werd aangesteld (Beslissing Dienst Voogdij, 14 maart 2022). De voogdij eindigt ten laatste in augustus 2027 (Beslissing Dienst Voogdij tot aanwijzing van mevrouw A.V.B. als voogd van jongeheer E.O., 14 maart 2022, toegevoegd aan het verzoekschrift). Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in als niet- begeleide minderjarige en verklaarde ongeveer in februari 2021 te zijn vertrokken uit Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 33).

Het is verder ook niet betwist dat verzoekers broer in 2019 als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen en vervolgens op 24 februari 2021 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige.

Uit dit alles volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen. Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 22 December 2009, § 11-12).

Het onderzoek en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met bijzondere voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afghaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, January 2023, p. 92-96).

6.3. In het verzoekschrift en ter terechtzitting beroept verzoeker zich onder meer op zijn vrees om in geval van terugkeer als verwesterd te worden beschouwd als gevolg van zijn verblijf in België op zeer jonge leeftijd. Hij verwijst daarbij naar landeninformatie, zijn verblijf in België, zijn scholing en zijn kwetsbaar profiel als gevolg van zijn zeer jonge leeftijd en zijn psychologische problemen.

6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging

of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de

taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de

verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker als niet begeleide minderjarige op 12-jarige leeftijd in België is aangekomen en dat hij volgens zijn verder niet betwiste verklaringen ongeveer een jaar eerder uit Afghanistan is vertrokken. Verzoeker verbleef onder meer ongeveer 5 maanden in Turkije en 5 maanden in Bulgarije en verklaart dat zijn identiteitskaart werd afgenomen in Turkije. Hij verklaart dat hij niet naar school ging in Afghanistan maar dat zijn moeder hem thuis les gaf en dat hij nooit naar de moskee en nooit naar de madrassa ging (notities PO, p. 6, 8).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal documenten die betrekking hebben op zijn activiteiten en traject sinds zijn aankomst in België. Uit het leerlingenrapport van het KTA Brugge blijkt dat verzoeker in het schooljaar 2022-2023 OKAN onderwijs volgde, dat hij grote stappen vooruit heeft gezet in Nederlands spreken, maar nog moeite heeft met schrijven, dat hij in sommige lessen een positieve ingesteldheid vertoonde maar in andere lessen vaak verstrooid was en soms moeite heeft met het aanvaarden van gezag (leerlingenrapporten OKAN 2022-2023 KTA Brugge, verzoekschrift, bijlage 4). In de brief van 2 oktober 2023 stelt de OKAN leerkracht van verzoeker dat verzoeker in de les goed meewerkt en goede vorderingen maakt.

Het handelingsplan psychologische begeleiding van de VZW Patio bevat een timing voor een individueel traject en een omschrijving van de “hulpvraag van E. vanuit eigen bewoording” als “Op zoek gaan naar technieken om rust in mijn hoofd te vinden, minder te piekeren” en “wat helpt mij om om te gaan met emoties zoals verdriet en kwaadheid?”. De attesten van de VZW Oranjeruimte van 10 en 13 juli 2023 bevestigen dat verzoeker op time-out verbleef in een leefgroep van het project voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen van SOS Kinderdorpen België van 24 augustus 2022 tot en met 31 augustus 2022. Tijdens het persoonlijk onderhoud wees de voogd reeds op dat hij na zijn vlucht in een penibele situatie is terecht gekomen en een moeilijke start heeft gehad, maar na de time-out in het Oranje Huis rustiger is geworden (notities PO, p. 5).

Ter terechtzitting licht de voogd verder toe dat hij, gelet op de zeer jonge leeftijd waarop hij in België is gekomen al een zeer positieve evolutie heeft doorgemaakt, wat onder meer blijkt uit zijn reeds zeer degelijke kennis van het Nederlands. Dit blijkt ook uit de toelichting van verzoeker zelf die uitlegt dat hij naar de OKAN school gaat in Brugge en er zijn best doet en dat hij graag naar het gewone onderwijs wil gaan. Verzoekers voogd verklaart dat zij ook voogd was van verzoekers broer N. die ondertussen meerderjarig en dat zij zich vrijwillig heeft opgegeven om ook verzoeker te begeleiden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op 12-jarige leeftijd in België is aangekomen, momenteel 14 jaar oud is en hier onderwijs volgt. Verzoeker brengt dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren door in een Europees land en uit de toelichting van verzoeker en zijn voogd ter terechtzitting blijkt dat hij daarbij na een eerste periode van aanpassingsproblemen op school, een positieve ingesteldheid heeft ontwikkeld. Dat hij daarbij soms moeite heeft met het aanvaarden van gezag en verstrooid is, een niet ongewoon verschijnsel tijdens de puberteit, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich van bij aankomst in België zich openstelt voor zijn nieuwe omgeving en actief participeert in de samenleving en dit ondanks de moeilijkheden die hij als kind heeft moeten trotseren sinds zijn vertrek uit Afghanistan en de psychologische problemen waarmee hij kampt, zoals hieronder verder besproken.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient in elk geval te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers zeer jonge leeftijd bij aankomst, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het

risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de in België geldende waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Uit het rapport van EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, van augustus 2022 dat in deze provincie melding is gemaakt van confrontaties tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het NRF en de AFF in januari, april, mei en juni 2022. In maart 2022 hadden de taliban hun zoekoperaties hadden uitgebreid tot de provincie om een lente-offensief van de NRF in de kiem te smoren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, p. 151-152). Volgens zijn verklaringen was zijn vader een bouwvakker voor zijn vertrek en had de overheid controle over zijn dorp toen hij er nog was (notities PO, 7, 9) en zoals reeds vermeld kreeg hij weliswaar koranles van zijn moeder thuis, maar ging hij er nooit naar de Madrassa of de moskee. Verzoeker groeide bijgevolg op in een dorp waar weliswaar taliban leden aanwezig waren, maar dat niet onder de controle van de taliban stond en kwam tot zijn vertrek uit Afghanistan niet in aanraking met de religieuze leer zoals onderwezen in de moskee of madrassa, wat, zelfs indien hij dat zou willen, de mogelijkheid om in geval van terugkeer de huidige (verstrengde) religieuze regels onder de taliban onmiddellijk na te leven, bovenop zijn ervaringen hier op zeer jonge leeftijd, bijkomend bemoeilijkt.

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker soms bij zijn broer gaat die zoals reeds aangehaald sinds 2019 in België verblijft en in 2021 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen (notities PO, p. 3). Verzoekers voogd bevestigt ter terechtzitting dat beide broers elkaar zien en dat het zeldzame contact met de familie in Afghanistan via hem verloopt en licht verder toe dat verzoekers broer momenteel in een supermarktketen werkt. Er kan, gelet op de duur van diens verblijf in België, het feit dat ook hij als niet-begeleide minderjarige en dus als adolescent Afghanistan heeft verlaten en zijn internationaal beschermingsstatuut, redelijkerwijze worden aangenomen dat deze broer minstens zou worden gepercipieerd als verwesterd door de taliban en de lokale gemeenschap. Er kan, gelet op verzoekers jonge leeftijd, niet van hem verwacht worden dat hij, in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst er steeds zal in slagen om de omstandigheden van zijn verblijf in België, zijn hier ontwikkelde activiteiten en de aanwezigheid van zijn broer in België die hier al verschillende jaren verblijft en die hij regelmatig bezoekt, te verhullen. De kans is dan ook reëel dat deze specifieke familiale situatie van verzoeker in België de perceptie die in Afghanistan leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen ten aanzien verzoeker als minderjarige terugkeerder uit een Westers land, nog verder versterkt.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet vertrouwd is aangezien niet betwist is dat verzoeker ruim een half jaar voor de machtsovername door de taliban zijn land van herkomst heeft verlaten. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Laghman, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp Bar Kalay.

Bijkomend stelt de Raad vast dat uit de bij aanvullende nota bijgebrachte brief van 16 september 2023, blijkt dat verzoeker bij Klinisch Orthopedagoog en psychotherapeut I.R. in begeleiding is sinds februari 2023 en dat verzoeker ondertussen reeds tien consultaties kreeg. Er wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker aangeeft weinig positieve emoties te ervaren, veel angsten te hebben en dat het denken aan of bespreken van zijn trauma's voor hem te belastend is en dit dan ook vermijdt en zijn psychische gezondheid wordt zorgwekkend geacht (Aanvullende nota verzoeker, Brief 16 september 2023). Hieruit blijkt dat verzoeker met psychische problemen kampt. In de EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen

en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA *Country Guidance*, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. In het licht van de beschikbare landeninformatie versterken verzoekers psychologische problemen verder zijn bijzondere kwetsbaarheid en zichtbaarheid als niet-begeleide minderjarige in geval van terugkeer naar zijn lokale gemeenschap en geldt dit *in casu* als een bijkomende risicobepalende factor voor verzoeker.

De Raad merkt ook op dat het beginsel van eenheid van het gezin moet worden afgewogen tegen andere elementen die actueel spelen in het belang van de minderjarige verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, en die *in casu* door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker zwaarder doorwegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, punt 36). De loutere omstandigheid dat verzoeker verklaart nog moslim te zijn, bidt en soms naar de moskee gaat doet niet anders besluiten nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hem om de hierboven uiteengezette redenen verwestering of normoverschrijding zal worden toegeschreven.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET